

De rullede en fest i Marieprovinsen,
og fik halve valnødder i familien

Joan Schmidt

PRØVESIDER

Eventyrakademiets serie

Andre titler af samme forfatter:

Drys fra himlen til mit jeg, en digtsamling, 2013
Fortæl med held, 2015 (Eventyrsamling)

Eventyrakademiets serie

Når bølgerne ruller, så hvisker stranden, 2015
Vaffelrådet sprang, og prinserne sang, 2014
Med ruder i vingerne dansede de luftballet, 2014
De ruller en fest i Marieprovinsen, og får halve valnødder i familien, 2015
Så syng da, om så himlene falder ned, 2014
Da grøntsagerne blev skarpe i stilken, 2015
Operakatten og den skønne Li Miauv spenderer sushi, 2015

Af Joan Schmidt

**De ruller en fest i Marieprovinsen,
og får halve valnødder i familien**

2015

Copyright © Joan Schmidt 2015

1. udgave, 1. oplag
Samtidigt udgivet som e-bog.

ISBN 9 788771 700602
Printed in Germany in 2015

For nærmere omtale se: www.fortælling.dk

Alle rettigheder forbeholdes. Ifølge gældende dansk lov om ophavsret er mekanisk, fotografisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele deraf alene tilladt med forfatterens tilladelse.

Forlag: Books on Demand GmbH, København, Danmark,
Tryk: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Tyskland.
Books on Demand GmbH
Østergade 1, 2. sal
DK-1100 København K

Tlf.: 8088 5762 (gratis servicenummer)
+45 3337 8777 (international og fra mobil)

Fax: 8088 5763
www.bod.dk
info@bod.dk

**De ruller en fest i Marieprovinsen,
og får halve valnødder i familien**

De ruller en fest i Marieprovinsen, og får halve valnødder i familien

Der groede valnødder, og der levede mariehøns dog ikke lige det samme sted. Og så havde man mariehøns, der var halve valnødder. Det var de mest interessante.

I Marieprovinsen boede der en meget fin mariehøne med hele 7 sorte pletter. Min historie handler om, hvordan det kunne gå til, at de blev helt hvide, selvom den var så umådelig klog netop på pletter og derfor nok skulle vide, hvordan man vedligeholder dem. Hver dag gik den fine mariehøne på arbejde, og hver dag viste den fine mariehøne den ædleste mariehøne i verden frem for alle dem, der valfartede til mariehønens museum for særligt fine mariehøns og deres historie. Engang havde den ædleste gået på sine egne ben, men det var den altså holdt op med for nu at bo på et museum – altså det der var tilbage af den. Den var stolt over hver dag at blive set af så mange, der var interesserede i Marieprovinsens ellers ikke særligt spændende historie. Benene, følehornene og vingerne var selvfølgelig ikke mere, men det røde skjold med de sorte pletter stod så fint og blankt som nogensinde. Det blev pudset med hønseblanker hver eneste dag. Mariehønen, der fik hvide pletter, hed Mille. Det var en værre redelighed. Pletterne genvandt aldrig igen deres farve, og sådan gik det til, at der kom hvidplettede mariehøns. Netop fordi den ædleste og ældste mariehø-

ne havde 7 sorte pletter og hverken flere eller kun 2, så var det både finest og mest rigtigt. Mille havde i lang tid haft grund til at være stolt af sin polkaplettede ryg – og det var hun også. Hun var næsten vigtig. I Valnøddepasset boede Verner. Han kunne sådan lidt af hvert, og han interesserede sig for mariehøns, der var meget sjældne i Valnøddepasset. Til gengæld var der næsten ingen valnødder i Marieprovinsen, hvor der ellers var mange, der interesserede sig for valnødder. Så der blev rejst en del for at se på det, der var så interessant. Marieprovinsen og Valnøddepasset gjorde mange ting sammen for at dyrke det gode naboskab. De holdt sportsskampe, madkonkurrencer, de sang om hvem af dem, der var de bedste - og det tog altid lang tid – og de besøgte hinandens museer for at kunne besvare spørgsmål i deres fælles dueller, om hvem der ved mest.

Det vigtigste er at være rund

En ting var lige vigtigt i Valnøddepasset som i Marieprovinsen. Det var vigtigt at være rund. Valnødderne syntes afgjort, at de selv var de mest runde, fordi de jo tydeligvis var runde hele vejen rundt, imedens mariehønsene jo kun var halvrunde. De var unægteligt flade på undersiden. Det kunne man ikke komme udenom. Det kunne mariehønsene nu nok, for de sagde, at det runde skulle ses sådan lidt fra oven, og fra den vinkel var de præcis lige så runde som valnødderne. Den måde de var runde på var fuldt ud ligeså god som valnøddernes, og så havde de da den fordel, at de både havde ben og vinger, så de kunne tilmed lave runde cirkler i luften. Det gav de gerne en prøve på. De fyldte tankene op, gik i luften og fløj så i bue efter bue, imedens de lækkede sukkervand, der krystalliserede og dalede ned som filigranner, der lynede og glimtede som diamanter. Det bedste var, at sukkerfiligrannerne kunne spises som pynt på vaniljeis. Og det blev de. Valnødder på ferie i Marieprovinsen tog dem endda med hjem

til Valnøddepasset til minde om deres dejlige ferier, for i kagedåser kunne de gemmes rigtig længe.

Det tog altså kun en vinter, før valnødderne også var i luften. Ved sommerstævnet året efter havde de udvirket en lille propel, der kunne sidde fast på den ene halvdel af en valnød. Når de tændte for propellen gik de i luften, og når de slukkede den, begyndte de at gå ned igen. Ved at tænde og slukke kunne de bevæge sig fremad i halvrunde buer, ligesom dem man har i kroket. Med en lille fiks indretning kunne de ydermere udsende farvet røg, så buerne kunne ses i lang tid. Røgbuerne kunne ikke spises, men de var fine som agility-bane. Og så dystede mariehønsene og valnødderne om, hvem der kunne komme hurtigst igennem banerne med røgbuer. Mariehønsene spænedes på deres ben, og valnødderne rullede det bedste, de havde lært.

Da var det, at der blev et problem, for alting skulle jo være rundt, ellers blev det diskvalificeret. Alle halvrunde mariehøns bevæger sig, når de løber, ved hjælp af små ben, der sidder sådan, at de udelukker, at halvrunde mariehøns ville kunne sættes sammen to og to til helrunde mariehøns, som ellers ville kunne bevæge sig ved at trille ligesom valnødder; men det gør de altså ikke. Og det ville også blive noget rod, for så ville en 7-plettet mariehøne jo pludselig være 14-plettet. Nå, men det runde ser man jo fra oven, så det var vel godt nok. Og løbe det kunne de. De styrtede af sted på deres små stænger, i hvert fald til løbestævnerne. Faktisk styrtede de somme tider så hurtigt, at en valnød jo nok kunne blive i tvivl om, hvorvidt de sorte pletter, der kunne ses fra oven, virkelig var runde, og at de virkelig blev på mariehønsene, også når de løb, for det så grangiveligt ud, som om de små røde halvkugler for af sted under brede lange sorte bannere. Så stærkt gik det. Og valnødderne forstod jo ikke, at det bare

Valnødden og mariehønsene elsker det, der er rundt. For så er de ens, og det vil de gerne være, fordi de er så gode venner.

De holder et stort venskabsstævne, hvor valnødder og mariehøns kan have det sjovt med hinanden. De kan dyste, om hvem der kan få mest ud af sin måde at være rund på, og så kan de gå på museum og se den aller ædleste mariehøne, der er holdt op med at gå på sine egne ben netop for at flytte på museum.

Men så går det galt, og ildfluerne dratter ned.

